

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.4. Cædes Marcellini Aretini Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

Sæcul. XIII. tiam Cistercienses, cæterosque omnes
 A.C. 1248. monachos.

Nos soli vera loquimur, adjungebant,
 & fidem operibus sequimur. Nisi nos
 venissemus, Deus alios concionatores,
 qui Ecclesiam vera doctrina illustrarent,
 e lapidibus suscitasset potius, quam in pe-
 riculo eam reliquisset. Vestri oratores
 hætenus vera celarunt, quæ nos dete-
 gimus: falsa dixerunt, quæ nos silentio
 premimus. Ille, qui hæc protulit, ser-
 monem suum sic finiebat: Indulgentia,
 quam nos vobis damus, non est ficta, nec
 a Papa, sed a Deo solo venit. Vix au-
 demus Papæ mentionem facere: est cor-
 ruptus nimium ac pessimi exempli homo.
 Orate pro Cæsare Friderico, & filio ejus
 Conrado, qui justitiam & omnes virtu-
 tes colunt! Conradus in Germania agens
 protegebat hæreticos, hac ratione se ac
 patrem suum defendi ratus. Hæc Al-
 bertus tunc vivens, qui relicta Stadenfi
 Abbatia in Saxonia institutum Fratrum
 Minorum amplexus erat.

§. IV.

Cædes Marcellini Aretini Episcopi.

Fridericus odio & contemptu dignum
 se reddebat. Hyemem ad Parmam
 transegerat, eam se capturum confidens;
 cum obsessi per quendam desperationis
 impe-

M. Paris.
 f. 643.

impetum facta eruptione ejus castra seu novam urbem, cui nomen Victoriæ dederat, occuparunt die Martis 18 Febr. Fridericus Cremonam se recipere coactus suas sarcinas ac ærarium amisit una cum Thaddæo Sueffio hujus custode a Parmensibus in frustra conciso. Quæ clades Friderici auctoritatem in Lombardia non parum imminuit.

Sæcul. XIII.
A. C. 1248.

Mon. Pad.
p. 692.

Petr. Vin.
II. ep. 5. 41.

Interim Marcellinum Petium Episcopum Aretinum in carcere detinebat.

Ughell. to. I.

p. 469.

Hic Præsul Anconæ nobilissima ortus prospacia, Guelforum caput erat, ad quos suis monitis & largitionibus non cives solum, sed & populum ruri habitantem attraxit. Asculensis primum Episcopus fuerat, dein per Gregorium IX. Aretinus an. 1237 evasit. Sed a Gibellinis Hetruriam obtinentibus Aretio cum pluribus aliis pulsus, Romam confugit sedente Innocentio IV, qui Guelforum exercitui in Marchia Anconitana eum præfecit: studiis enim bellicis quam sacris addictior ille fuit, nec semel tantum Friderici copias profligavit. Denique captum & amplius trimestri spatio servatum in vinculis Fridericus etiamnum ad Parmam commorans ad suspendium damnavit, quod in arce S. Plamiani, ubi inclusus erat, executioni datum. Ministri Cæsaris accepto hoc mandato Marcellinum, ut Papam, Cardinales, cæterosque Præsules

Epist. ap.
Matth. Par.
p. 660.

Sæcul. XIII.
A.C. 1248.

eorum partibus adjunctos anathemate publico feriret, ac Imperatori fidem suam jurejurando obstringeret, urgebant, hoc pacto impunitatem una cum magnis opibus spondentes. At Episcopus anathema in Fridericum jam sæpius pronunciatum repetiit: deinde gnarus ad supplicium sese ductum iri, Sacramenta morientium omnia suscepit. Putaverat aquis se hauriendum; sed necis genus sibi decretum videns *Te Deum, & Gloria* in excelsis cecinit. Sarraceni sententiæ executores vinc̄tis manibus equi caudæ alligatum per urbem ad patibulum raptabant. Interea Fratribus Minoribus ab utroque latere se comitantibus errata sua palam confitebatur, & omnibus inimicis suis libente animo ignoscere se dicebat. Prima jejunii verni Dominica octava Martii erat, qua in furcam agebatur, ubi cadaver triduo custoditum. Fratres Minores subreptum terræ mandarunt. Sed effossum, per sordes tractum, infami rursus ligno suffixum hæsit, donec inde singulari Cæsaris ex imperio ablatum est. Cardinalis Rainerius litteras hac super re patheticas exaravit, quas conclusit hortando Christianos, ut sacram expeditionem in Fridericum bello in Terra sancta gerendo præferrent, ac malo urgentiori occurrerent. Matthæus Paris asserit, has litteras majorem contra illum indigna-

indignationem excitaturas fuisse, nisi Pa-
 pæ partes eam in se per avaritiam, sacro-
 rum nundinationes, usuras, cæteraque vi-
 tia sua convertissent.

Sæcul. XIII.
 A. C. 1248.

§. V.

*Jacobus Pantaleon Pontificius in Po-
 lonia Legatus.*

Post concilium Lugdunense Papa Inno-
 centius Legatum in Poloniam misit
 Jacobum Pantaleonem, Archidiaconum
 Leodiensem, & sacelli sui Præfectum.
 Trecis in Campania natus veteramenta-
 rii tutoris filius erat. In ætatis flore Pa-
 risios ad litterarum studia profectus, pri-
 mum Magister artium, deinde Doctor Ju-
 ris Canonici, tum Theologiæ deditus ce-
 leber concionator, demum Archidiaco-
 nus Leodiensis evasit. Postquam vene-
 rat in Poloniam, hoc anno 1248 Vratis-
 laviae in Silesia concilium habuit, in quo
 cum septem Episcopis scilicet Prandotha
 Cracoviensi, Bogufalio Posnaniensi, Tho-
 ma Vratislaviensi, Michaële Uladislavien-
 si, Andrea Plocensi, Nanchero Lebusien-
 si, ac Henrico Culmensi Fulco Archiepis-
 copus Gnesnensis comparebat. Legatus
 expositis gravibus Apostolicæ Sedis ne-
 cessitatibus, ut Friderico resistere posset,
 per tres annos proventuum Ecclesiasti-
 corum partem tertiam postulabat: illi
 quintam

*S. Antonin.
 3. par. tit. 19.
 c. 13.*

*To. II. conc.
 p. 702.
 Rayn. n. 49.*